

หวงรัก

บทที่ 55

เนตรนางมองพี่สาวด้วยความรู้สึกหนักอึ้งตีบตัน นงนรีนั่งเหม่อลอยซุกเก้าอี้ กอดเบาะทารกที่ว่างเปล่าพลางโยกคลอนตัว เสียงฮัมเพลงเบาๆ ขาดเป็นระยะๆ บางครั้งเหมือนสติของสาวใหญ่จะขาดลอยหายไป ทว่าบางครั้งก็กลับรู้ตัว ร้องให้สะอึกสะอื้น

เมื่อเนตรนางกลับมาจากต่างจังหวัด พี่สาวของเธอเนื้อตัวหน้าตามอมแมม ซุกตัวอยู่ที่มุมห้อง นงนรีนอนอยู่ที่หน้าประตูห้องที่ลือคฤณแจทั้งคืนจนมีคนแจ้งให้ผู้จัดการอาคารรู้และเปิดประตูห้องพักให้เพราะจำเธอได้ หลังจากนั้นเนตรนางขับรถกลับบ้านศุภวิวัฒน์ และตั้งนั้นจึงได้คำตอบ

‘พี่น้องเผาบ้านเขาเที่ยวหรือ’

‘ฉันไม่ได้อยู่ คนอื่นก็อยู่ไม่ได้’ พี่สาวพูดอย่างเคียดแค้น ก่อนจะหัวเราะอย่างเสียดสี

‘นั่งแสดดาวมันพาธามา’

คำพูดของพี่สาวลอะเลือนเป็นส่วนใหญ่ บางทีจับถ้อยความได้แต่ก็ไม่เข้าใจชัดเจน ครั้นพอซักถาม นงนรีก็ไม่มีสมาธิพอที่จะตอบให้เธอเข้าใจ

‘แสดดาวมาหรือ แสดดาวพาใครมานะ พี่นง’

คำตอบกลับกลายเป็นสายตาที่เลือนลอย เนตรนางจึงไม่รู้ว่าแสดดาวเข้ามาเกี่ยวข้องกับอาการคลุ้มคลั่งจนลุกขึ้นมาจุดไฟเผาบ้านคนอื่นของพี่สาวหรือไม่อย่างไร

เธอโทรศัพท์หาสายัณห์ ถามเสียงเข้มว่า

‘คุณรู้เรื่องแสดดาวกับพี่สาวของฉันบ้างไหม’

‘ไม่ ผมไม่รู้เรื่อง’ ฝ่ายนั้นปฏิเสธทันที

เธอพยายามซักไซ้ พอเห็นว่าไม่ได้เรื่องก็ตัดการติดต่อ

ลูกชายของนงนรีเสียชีวิตในกองไฟที่สาวใหญ่เป็นผู้จุดขึ้นเอง เนตรนางไม่อาจนำซากศพของหลานชายมาบำเพ็ญกุศลตามประเพณีได้ หญิงสาวยังไม่กล้าพาพี่สาวไปพบแพทย์ กลัวว่าหากนงนรีอยู่ภายใต้การแจ้งความตำรวจ เธออาจถูกจับเข้าคุก ไม่ก็ถูกควบคุมตัวส่งเข้าโรงพยาบาลบ้าไปเลย

อีกหนอยนงนรีจะดีขึ้นเอง เนตรนางบอกตัวเองเช่นนั้น แล้วขังพี่สาวไว้ในห้องพักในวันที่จะต้องไปเข้าฉากถ่ายทำภาพยนตร์ โดยเจียนนอนหลับอ่อนๆ ไว้ในอาหารที่จัดเตรียมไว้ให้

การถ่ายทำกำลังดำเนินเมื่อเธอไปถึง เนตรนางกำลังแต่งหน้าทำผมเมื่อผู้ช่วยผู้กำกับเข้ามาตามหา ซีทีเธอและสิ่งสั้นๆ

“คุณเนตรนางเตรียมตัวเข้าฉาก”

แสดดาวเดินวนเวียนเข้ามาทักทายด้วยรอยยิ้มที่คล้ายกำลังเยาะหยันเต็มที

“ไม่ได้พบกันไม่นาน แต่ว่าดูคุณโทรมจังเลย”

เนตรนางมองอย่างงงงัน “อ้าว คุณมาทำอะไรที่นี่”

แสดดาวหัวเราะ “แปลกใจที่เห็นฉันหรือ บ้าพงษ์ขอให้ฉันมา เขาเคยถอดฉันออกจากบทนี้ แต่ว่าเพิ่งจะตัดสินใจเปลี่ยนให้ฉันกลับมาแสดง นี่น่าจะชอบใจรูปที่ลงหน้าหนึ่งในหนังสือพิมพ์พวกนั้นจังเลย มันทำให้ฉันดังไปเลย แม้แต่นายทง ที่เคยเขียนข่าวจนฉันตกกระป๋องไปพักหนึ่ง ก็หยุดฉันไว้ไม่ได้แล้ว”

เนตรนางหน้าร้อนวูบวาบ ท่าทีของแสดดาวคล้ายจะรู้ว่าเธอเองเป็นตัวการในเรื่องรูป เจ้าหล่อนพูดอย่างผู้ชนะ

“ไม่รู้ว่าจะต้องขอบคุณใคร ที่ช่วยส่งรูปไปลงหนังสือพิมพ์... ถึงฉันจะดังในทางลบ แต่มันก็ไม่เลวนะถ้ารู้จักทำตัวให้สอดคล้องมีคนอยากจะให้ฉันไป ฉันก็จะไปจริงๆ ให้สะใจไปเลย”

ผู้กำกับส่งเด็กมาเรียก เธอจึงต้องแยกจากแสดดาวทั้งที่สมองหนักอึ้ง แม้จะรู้สึกที่จิตใจถูกรบกวนด้วยเรื่องนานา แต่งานก็จะต้องเป็นงาน เนตรนางเป็นนักแสดงอาชีพ ขึ้นเอาเรื่องอื่นมาเป็นอารมณ์ เธอจะทำมาหากินได้อย่างไร ยิ่งตอนนี้เธอมีพี่สาวที่จะต้องคอยดูแล เธอต้องรักษาการมีงานทำไว้ให้ถึงที่สุด

“ฉากต่อไป” เสียงผู้กำกับสั่ง “หนักนึกับดาวราย”

เนตรนางผละจากช่างเสริมสวยที่เข้ามาเติมแป้งและสีลิปสติก เธอไม่ได้เตรียมตัวที่จะเผชิญหน้ากับแสดดาว ซ้ำยังต้องแสดงร่วมกัน เธอต้องแสดงบทเดิมซ้ำแล้วซ้ำเล่าจนผู้กำกับหงุดหงิด

แสดดาวยิ้มอย่างเยาะหยัน

“ใจเย็นๆ ชิคคุณ บทง่ายๆ แค่นี้ทำไมคุณทำไม่ได้ คุณแสดงมาก่อนฉันตั้งนานนะ คุณเก่งออก ที่จริงเมื่อก่อนฉันไม่ได้คิดหรอกนะว่าคุณแสดงเก่ง แต่ว่าตอนนี้ฉันเห็นแล้วว่า คุณแสดงเก่งจริงๆ”

เนตรนางไม่ทันตอบโต้ ผู้กำกับก็สั่งให้เดินถอย

พอมิถึงห้วงว่าง แสงดาวก็ก่อกวน

“ช่วงที่คุณ ‘นอน’ กับสายัณห์ ไปไหนมาไหนด้วยกัน เคยได้พบหน้าบ้างหรือเปล่า ... สองคนนั้นโตขึ้นมาด้วยกันในบ้านเด็กกำพร้า ... นายธนาเขารูปหล่อเชียว สายัณห์เคยพยายามจะส่งเสริมให้เป็นดารา แต่ทำไมไม่สำเร็จ....” หญิงสาวกโหลยืมหยาดหวาน มองตาคู่สนทนาอย่างตั้งใจเยาะหยันเต็มที่

“นายธนาเขาเคยแต่ให้บริการสาวแก่แม่ม่าย เขามีพรสวรรค์ด้านนั้น ใครเคยใช้บริการของเขา รับรองติดใจจนลืมไม่ลง...”

เนตรนางตัวร้อนวูบ ...ธนา....

‘.....นั่งแสงดาวมันพา ธนา มา.....’

“ฉากวี่งหนีขึ้นบันได” เป็นคำสั่งต่อมา

ผู้กำกับมองสองสาวขมิ้มๆ “คุณต้องซักซ้อมกันให้ดี ฉากนี้คุณต้องตบตีกันวิ่งตามกันขึ้นบันได นั่นทีนี่เป็นฝ่ายหนี ดาวรายตามจุดกระชากลากถู ทำซ้ำๆ อย่าผิดคิว ประเดี๋ยวจะเจ็บตัว... เอ้า มาซ้อมกันให้ดีกว่า”

การซักซ้อมดำเนินไปอย่างดี ทั้งสองต้องแสดงซ้ำๆ ซ้ำๆ หลายครั้ง

‘...นั่งแสงดาวมันพาธนามา...’ เสียงของพี่สาวก้องอยู่ในหู

“คุณพาธนาไปที่บ้านหรือ”

ในระหว่างรอคอย เนตรนางถามอย่างอดใจไม่ได้ แสงดาวตอบอย่างไม่หวั่นไหว ประกายตาแพรวพรายด้วยความมหัศจรรย์

“ชาย..... แล้วคุณภูริก็อยู่บ้านเสียด้วย แหม ฉันอยากให้คุณเห็นฉากนั้นจริงเลย ได้ரசซาตีสะใจกว่าหนังเรื่องไหนๆ ที่เราเคยเล่นเสียอีก” เธอหัวเราะระ จงใจให้เสียดแทงความรู้สึกของคนฟัง

เนตรนางรู้สึกว้าวุ่นใจขึ้นหน้าเป็นริ้ว

“คุณทำอย่างนั้นทำไม”

ประกายตาของเธอดูตัน “ตาต่อตา ฟันต่อฟัน ฉันไม่ยอมให้ใครทำข้างเดียวหรอก คุณน่าจะรู้จักฉันดีนี่ เนตรนาง”

เนตรนางกำมือแน่น จนเล็บยาวที่เคลือบสีม่วงจิกเข้าไปในเนื้อเรียกให้สติของเธอกลับคืนมา

ฉากนั้นทีนี่วิ่งหนีดาวราย ผู้ซึ่งตามทิ้งเสื้อผ้าผมเผ้า เป็นที่สบใจผู้กำกับอย่างยิ่ง ทว่ากลับบีบคั้นเนตรนางจนหนักอึ้ง อาการที่นั่นทีนี่หันมาตอบโต้จึงออกจะรุนแรงเกินบทบาท ผ้ามือที่ฟาดฉาดลงบนใบหน้าของดาวราย เร็วและแรงจนหลบไม่ทัน แสงดาวถึงกับผงะรอยแดงของนิ้วมือเนตรนางฉายชัดอยู่บนใบหน้าเธอ

“คัท!!”

เนตรนางไม่ขอโทษสักคำ เดินหนีไปสงบอารมณ์อยู่คนเดียว

“แสงดาวเป็นยังไงบ้าง”

“ฉันโอเค” คนตอบประกายตาก้าว

“เนตรนาง ระวังคิวหน่อย” เขาเตือนหญิงสาวที่เดินกลับมาเข้าฉาก แสงดาวกลับเค้นรอยยิ้ม

“เราจะแสดงให้สมจริงสมจัง ไม่ต้องห่วงหรอกค่ะ”

ภาพของหญิงสาวสองคน ตบตีจุดรั้งวิ่งหนีกัน สมบทบาทจนกองถ่ายแทบจะลืมหายใจ คราวนี้แสงดาวไม่อ้อมมืออีก บทส่งให้เธอเป็นผู้รุกไล่ เธอก็ทำจริงๆ อย่างสมบทบาท ฝ่ายหนีแม้จะตอบโต้ แต่เรื่องราวใครหรือจะเก่งไปกว่าเธอ

เนตรนางหนีขึ้นไปจนถึงบันไดชั้นบนสุด เจ็บปวดซ้ำซอกไปทั้งหน้าตาเนื้อตัว หกล้มหลุกกระแทกชั้นและราวบันไดนับครั้งไม่ถ้วน เธอเปิดประตูที่สุดทางออกไปสู่ระเบียงบันไดหนีไฟ มีแสงดาวตามไปติดๆ

“คัท!! ดีมาก!!” ผู้กำกับตะโกน ทุกคนไหวตัวตามหน้าที่เตรียมถ่ายทำจากต่อไป ทว่าดาราสาวทั้งสองจะกลับเข้ามาอีกหาไม่ ไม่มีใครสนใจ ไม่มีใครคิดว่าร่างของสองสาวที่ตามกันออกไปยังระเบียงดาดฟ้าของอาคาร ยังตามพัลวันตบตีกันไม่เสร็จสิ้น

“จบบทสองคนตบตีกันที่นี่ ฉากบนดาดฟ้าจะไปถ่ายทำที่อื่น” ผู้กำกับสั่ง

ลูกทีมของเขาเก็บข้าวของเตรียมเคลื่อนย้ายแข็งขัน ไม่มีใครสนใจใคร ไม่มีใครเห็น เมื่อเนตรนางคว้าท่อนไม้ที่พื้นใต้ก็ฟาดออกไป แสงดาวหลบไปปะทะขอบลูกกรงจนเหล็กที่ผูกอรอนไหวเกรียวกราว ร่างของเนตรนางที่หมุนเพราะแรงเหวี่ยงเฉื่อยเหี้ยมไม้ที่ทิ้ง

อยู่อีกท่อนหนึ่งพลิกจนซวดเซ ร่างในเสื้อผ้าที่ขาดเป็นริ้วตามบทบาทที่ถูกเขียนไว้ ปะทะลูกกรงเหล็กผู้ร่อนด้านเดียวกันนั้น แแรงกระแทกของน้ำหนักทำให้ราวลูกกรงขาดหลุดออกเป็นแถบ พาร่างของเธอทั้งสองปลิวออกไปในอากาศที่ว่างเปล่า แม้จะคว้าขอบลูกกรงส่วนที่ยังถูกยึดอยู่ไว้ได้ แต่ก็ไม่มีแรงโหนตัวกลับขึ้นมาทั้งคู่

มีเสียงร้องกรีดเมื่อร่างของหญิงสาวทั้งสองร่วงลงสู่กันสาดชั้นล่าง น้ำหนักที่ทิ้งถ่วงพาให้กันสาดผ้าใบโครงเหล็กพังทะลุลงมาหลายชั้นจนหยุดติดอยู่ในชั้นกันสาดที่แข็งแรง ร่างทั้งสองชโลมด้วยโลหิตนอนนิ่งไม่ไหวติงอยู่ไม่ไกลจากกัน.....

ข่าวดาราสาวเพื่อนสนิทตกตึก อาการสาหัสทั้งคู่ ทำให้วงการภาพยนตร์ไหวตัว มาตรการความปลอดภัยในสถานที่ถ่ายทำถูกยกมาพูดถึง พงษ์ศักดิ์เจ้าของภาพยนตร์อ้างวาระเบี่ยงตาดีฟ้าแห่งนั้นไม่ได้จะถูกใช้เป็นฉาก สถานที่จริงจะเป็นอีกที่หนึ่งซึ่งกว้างขวาง แข็งแรงกว่า สองสาวอาจจะขึ้นไปคุยกันแล้วพลัดตกลงมาเอง

หงนรี ซึ่งถูกปิดขังอยู่ในที่พักลับไม่รู้เห็นเรื่องราวอะไร โทรทัศน์ถูกเปิดทิ้งไว้ ทว่าช่วงที่มีข่าว หงนรีก็เฉื่อยไม่ได้นั่งอยู่ที่หน้าจอ เสียงอ่านข่าวดังผ่านหู เธอจะมีสมาธิสนใจฟังก็หาไม่

เธอเคยอยู่คนเดียวอย่างไม่เดือดร้อนในช่วงที่น้องสาวออกไปข้างนอก มีบางครั้งเหมือนกัน ที่เธอโศกเศร้ารำไรให้ ถึงกับหยิบเอาเป็นออกมาจ่อปลายกระบอกรเข้าที่ใต้คางของตนเอง แต่ก็อยู่ต่อมาจนเนตรนางกลับมาทุกวัน มาในระยะหลังจู่ๆ เนตรนางก็หายไป ทั้งเมื่อเธอหิวก็ไม่มีอาหารวางไว้อย่างเคย.....

ฟ้ารุ่งตามภุริไปเยี่ยมแสงดาว ดาราสาวอาการสาหัสจนแพทย์สั่งห้ามเยี่ยม...!

แต่ว่าถึงอย่างไรอรละออก็มีอาการดีขึ้น ใบหน้าแจ่มใสมีน้ำมีนวล เกราะอ่อนที่พุงหลังไม่ได้เป็นอุปสรรคในการหัดเดิน อรละออเดินโดยใช้มือช่วยเกาะราวไม้ ไม่มีอาการขาอ่อนจนล้มทรุดอย่างที่เคยเป็น

กณาท มองสองหนุ่มสาวด้วยสีหน้าเคร่งขรึม อาการที่ฟ้ารุ่งเกาะเกี่ยวชายหนุ่มร่างสูงสำอางผู้เคียงอยู่ข้างๆ บอกถึงความสัมพันธ์และความผูกพันให้ผู้อื่นเข้าใจได้โดยเปิดเผย เขารู้สึกเจ็บปวด แต่ก็ไม่ได้แปลกใจ เขารู้ข่าวของบ้านใหญ่ที่ถูกไฟไหม้จากมณฑิราและราตรี แล้วยังเห็นข่าวของแสงดาวจากหน้าหนังสือพิมพ์...

กณาทเข้าใจดีว่า ภุริคงจะต้องการกำลังใจจากฟ้ารุ่งอย่างมาก ภุริ ก็ให้ฟ้ารุ่งอยู่กับเขา ตัวเองปลีกเข้าไปพบคนป่วย ฟ้ารุ่งถามว่า “มณไม่ได้มาหรือคะ เห็นทุกครั้งมณจะนั่งรออยู่หน้าห้อง”

กณาทแปลกใจ “ฟ้าก็มาบ่อยๆ หรือ”

“คะ แอบมาดู ดีใจที่พี่ณาทำให้คุณอรดีขึ้นเรื่อยๆ”

“มณไม่เคยบอกพี่เลยว้าฟ้ามา”

ฟ้ารุ่งคิดอยู่ในใจว่า มณจะบอกหรือไม่ก็ไม่เห็นจะแตกต่างอะไร พี่ณาจะสนใจหรือก็เปล่า

“แต่กับบางเรื่อง มณกลับพูดเป็นตุเป็นตะ”

น้ำเสียงทุ้มขรึมเจือหัวเราะ ในระยะหลังๆ ชายหนุ่ม เริ่มได้คิดว่าปัญหาระหว่างเขากับฟ้ารุ่ง มาจากคำพูดขมขื่นของหญิงสาวผู้ที่เขาเคยหลงรักอย่างมากมายที่เคยทิ้งเขา যায়ๆ ครั้งแล้วครั้งเล่า

ฟ้ารุ่ง พูดว่า “คุณภุริจะให้คุณอรกลับไปอยู่บ้านแล้วละคะ ตอนนี้ที่บ้านมีเครื่องมือเครื่องใช้ สำหรับการบำบัดรักษาครบทุกอย่างที่คุณหมอแนะนำ แล้วยังจะมีพยาบาลผลัดกันไปคอยดูแลอีกด้วย คิดว่าคุณอรน่าจะรู้สึกอบอุ่นสบายใจว่าการที่จะต้องอยู่โรงพยาบาล”

“พี่เห็นด้วย”

“พี่ณาทกับมณก็จะสะดวกสบายกว่ามาที่นี่ด้วย”

“มณเขาไม่มากับพี่แล้วละ”

ฟ้ารุ่งมองสีหน้าขรึมหม่นหมองของชายหนุ่มอย่างแปลกใจ ชายหนุ่มพูดว่า “เขาให้พี่เลือกระหว่างตัวเขากับคุณอร พี่เลือกที่จะมาเขาก็เลยโกรธ”

“แต่ก็คงจะโกรธไม่นาน ฟ้าจะช่วยพูดให้มณเข้าใจคะ”

“อย่าเลย ไม่ต้องหรอก... ปล่อยให้เขาไปเถอะ”

“ทำไมล่ะคะ”

ถ้อยคำและน้ำเสียงเมื่อพูดถึงมณฑิรา ไม่ได้แสดงความทุกข์ร้อนใดๆ เลย “มณไม่ได้รักพี่ ถ้าพี่ไม่มีตำแหน่งหน้าที่ เขาก็คงไม่สนใจอยากจะอยู่กับพี่หรอก...” ชายหนุ่มกลับมองเธอด้วยสายตาอ่อนโยนหม่นหมอง สะท้อนประกายล้าลึกจนฟ้ารุ่งหวั่นไหว “ส่วนพี่เอง... เดียวนี้พี่เห็นความแตกต่างชัดเจนแล้ว พี่รู้แล้วว่าอะไรคือความรัก...”

อะไรมีค่าควรรักษาไว้ และอะไรควรจะปล่อยให้ออกไปจากชีวิต...”

เสียงที่พูดต่อจั่วจวนยิ่ง

“ถ้าพี่อยู่โดยไม่มีฟ้าได้ ทำไมจะอยู่โดยไม่มีมณไม่...”

ฟ้ารุ่งพยายามทำความเข้าใจกับคำพูดประโยคท้ายๆ ของเขา

“พี่ณาทพูดเพราะกำลังโกรธมณใช่ไหมคะ...”

ดวงตาสีเหล็กที่หม่นมัวของชายหนุ่มมองประสานตาเธอ

“พี่พูดจริงๆ พี่ไม่ได้อยากให้มณกลับมา...”

ฟ้ารุ่ง คิดว่าฟังผิดไป ไม่ว่าจะรู้สึกอย่างไร กณาก็ไม่เคยพูดถึงมณทราแบบที่พูดในวันนี้มาก่อน ประโยคที่ย้ำถึงความรู้สึกของเขามาตาม เป็นสิ่งที่ฟ้ารุ่งไม่เคยคาดคิดว่าจะได้ยิน

“ถ้าปาฏิหาริย์มีจริง อย่างเดียวที่พี่ต้องการคือให้ฟ้ากลับบ้านของเรา”

ฟ้ารุ่งอยากจะทำว่าเขาพูดจริงหรือ เขาเต็มใจเลิกกับมณทราและเขารักเธอจริงๆ หรือ.. จะเป็นไปได้อย่างไรกัน การที่เธอตัดสินใจแยกทางจากเขาก็เพราะเชื่อว่าไม่มีอะไรจะทำให้เขาเลิกรักมณทราได้

หยาดน้ำฝนพรายขึ้นในดวงตาเธอ

“พี่ณาท อย่าบอกนะคะว่าการที่เราแตกแยกกันเป็นเพราะแค่เรื่องเข้าใจผิด กับทิฐิมานะโง่ๆ ของฟ้า...”

“มันเป็นความผิดและทิฐิมานะโง่ๆ ของพี่เอง” ใบหน้าสีเข้มหม่นหมอง “เป็นเพราะว่าพี่รักเป็นห่วงตัวเอง หยิ่งตระหนงในตัวเองตลอดมา ถ้าพี่ยอมทุกอย่างเหมือนอย่างที่คุณยอม เราคงไม่ต้องแยกกันอย่างนี้”

ฟ้ารุ่ง ได้แต่นิ่งเงียบ รู้สึกว่าหัวใจถูกบีบจนอ่อนหวิว

“ถ้าพี่ทำได้ ไม่ว่าจะต้องเสียอะไร พี่จะเอาเวลาของเรากลับมา”

น้ำเสียงอ่อนเศร้าสะท้านจั่วจวน ไม่คล้ายกณทที่ไม่เคยวิงวอนใคร เสียงขริมถามห้วนไหว

“บอกพี่ซิ ว่าพี่ยังมีความหวัง... มีโอกาสอีกไหม”

ในสีหน้าหม่นหมองน้ำตาคลอตา หญิงสาวสายหน้า

“ไม่ค่ะ เรื่องระหว่างเราหมดทางแก้ไขแล้ว... คุณภริกำลังลำบาก... ฟ้าจะไม่ทิ้งคุณภริ”

ภริ มองคนป่วยด้วยสีหน้าอ่อนโยน รอยยิ้มเอาใจออกจะฝืดฝืนก็ผู้หญิงสาวสวยที่เคยเป็นของเขายาวนาน ขณะนั้นนอนหมดสติบาดเจ็บสาหัสอยู่ในโรงพยาบาลอีกแห่งหนึ่ง ยังไม่รู้ว่าจะเป็นอย่างไรรต่อไป

เขาบอกเธอว่า “เราจะกลับบ้านกันแล้วนะครั้น คุณอรไปรักษาตัวที่บ้านสบายกว่าที่นี่เยอะ คุณแม่ก็จะสบายขึ้นด้วย”

อรละออ ยังมีสีหน้าแง่จนแม้จะอ่อนลงกว่าเดิมเป็นอันมาก เธอมีอาการดีขึ้นและชายหนุ่มก็แวะเวียนมาเยี่ยมสม่ำเสมอ อีกทั้งเธอยังได้กำลังใจจากกณท

“พี่ณาท... จะไปที่บ้าน.. หรือเปล่า...” เธอถามเป็นประโยคแม้เสียงที่เปล่งคำบางคำจะยังแปร่ง

“ไปซิ พี่ณาทของคุณอร ชอบไปที่บ้านมากกว่ามาที่นี่”

“คุณ..ภ..ริ?”

“ผมต้องไปแน่อุอยู่แล้ว แล้วก็พี่ฟ้ากับน้องฉายด้วย”

สีหน้าของหญิงสาวกลับเคร่งเครียด เซ็ดหน้าمينไปทางอื่น บอกให้รู้ว่าไม่พอใจอย่างยิ่ง

ชายหนุ่มเข้าใจดี “คุณอรรู้ไหมว่าพี่ฟ้าเป็นห่วงคุณอรมากกว่าใครทั้งหมด ไม่ยุติธรรมเลย ที่คุณอรโกรธเธอแบบนี้”

ใบหน้าขาวสะอาดบอบบางหันหนี อากาไม่พอใจไม่ยอมคลายลง ชายหนุ่มยื่นหน้าเข้าไปจนใกล้ กระซิบอย่างอ่อนโยน

“ถ้าคุณอรโกรธก็ควรจะโกรธผมคนเดียว ผมรักฟ้ารุ่งมานานแล้ว รักมาก่อนที่ผมจะรู้จักคุณอรอีก แต่ว่าเธอไม่รักตอบ ยิ่งเธอรู้อคุณอรรู้สึกอย่างไรเธอก็ยิ่งหนีผม ความรู้สึกที่ฟ้ามีต่อคุณอรไม่เคยเสแสร้งและไม่เคยเปลี่ยนแปลง ทุกวันนี้ฟ้ามาหาคุณอรเกือบทุกวัน แต่ว่าไม่กล้าพบ ได้แต่แอบมองแอบร้องให้อยู่ข้างนอกเพราะกลัวว่าคุณอรจะไม่สบายใจ”

อรละออ ได้ยินทุกถ้อยคำ ใบหน้าอ่อนเยาว์คอยหันหนี บอกความโกรธเคืองอยู่อย่างตื้อตึง

“มีประโยชน์อะไร ที่จะโกรธเกลียดคนที่รักเรา” ชายหนุ่มถาม “ถึงคุณอรจะเกลียดฟ้าอย่างไร มันก็ไม่ได้ทำให้ผมรักเขาน้อยลง ผมรอเขามานานแสนนาน ทรมานใจที่เห็นเขาเป็นของคนอื่น ขณะนี้เขาอยู่กับผม ถ้าไม่มีฟ้า ผมก็ไม่รู้ว่าจะมีชีวิตอยู่เพื่ออะไร”

อรระออ นิ่งฟัง แล้วก็ร้องไห้

ชายหนุ่มวางมือลงบนบ่า มือเล็กๆ กลับพลิกใส่

“ไป ออกไป.. เดียวนี้...”

ชายหนุ่มถอยกลับไปพึ่งพนักเก้าอี้ เธอคว้าหนังสือ ข้าวของ ใกล้เคียงตัววางใส่ ชายหนุ่มกลับไม่หลบหลีก เขาปล่อยให้เธอทำร้าย จนหมดแรงแล้วส่งเสียงร้องไห้

“ผมเสียใจ ผมขอโทษ”

อีกชั่วครู่ เมื่อมืออบอุ่นวางลงบนบ่าอีกครั้ง เธอกลับไม่มีอาการ ต่อต้านขัดขืน

“ผมเสียใจที่สุดจริงๆ”

“อย่า..เกลียด..อร...” เสียงพูดเจือสะอื้น น้ำตาเต็มหน้า

“ไม่มีใครเกลียดคุณอร” ชายหนุ่มพูดอ่อนโยน ปาดเช็ดน้ำตา ให้ “ทุกคนรัก เป็นห่วง โยตีคุณอรที่สุด อยากเห็นคุณอรหายดี เหมือนเดิม ความสุขของคุณอร เป็นความสุขของเราทุกคน”

ฟ้ารุ่งหันหน้าไปปาดเช็ดน้ำตาเมื่อร่างสูงก้าวออกมาจากห้องคนป่วย ภูริคล้ายจะเดาออก ชายสองคนมองหน้ากันอย่างเคร่งขรึม ภูริพูดเสียงอ่อน “คุณอรพร้อมที่จะกลับบ้านแล้ว... ขอขอบคุณกณภาพที่ช่วยดูแล เพราะคุณกณภาพ อาการเธอถึงดีขึ้นขนาดนี้”

“คงไม่ใช่เพราะผมคนเดียว” กณภาพแย้งขรึมๆ

ชายหนุ่มเดินมาจับมือฟ้ารุ่ง “คุณเป็นไรไหม”

“ฟ้าไม่เป็นไรค่ะ”

“จะไปกันหรือยัง”

“ค่ะ”

เธอเดินตามมือที่จับจูงโดยไม่บอกลกณภาพ รู้สึกราวหัวใจจะขาดรอนลงเสียให้ได้ที่กำลังเดินจากคนที่เธอรักใคร่ผูกพันซึ่งเพิ่งบอกความรู้สึกในใจทั้งวิงวอนให้เธอกลับบ้าน แต่ว่าคนที่ตามติดอยู่ใกล้ๆ คือคนที่รักเธอและลูกร้อยที่สุด

แขนที่เกาะเกี่ยวกันกระชับแนบแน่น ราวกับต่างก็ยึดกันและกัน เป็นที่พึ่ง.....

กณภาพรู้สึกหมดหวังสูญเสีย ได้แต่มองตามอย่างร้าวราน.....

“ทำไมถึงยังร้องไห้”

เสียงอ่อนๆ ถามในระหว่างเดิน ฟ้ารุ่งน้ำตาแห้งแล้ว ตอบว่า

“ฟ้าจะไม่ร้องไห้เรื่องพีณาอีกแล้วค่ะ นี่จะเป็นครั้งสุดท้าย”

“เขาขอให้ฟ้ากลับไปไซ้ไหม แล้วเขาจะเอามาณไปไว้ที่ไหน”

“เห็นบอกว่าคุณจะไม่มาอีกแล้ว ไม่พอใจที่พีณาจะมาคอยดูแลคุณอร”

“แล้วก็เลยจะมาขอให้ฟ้ากลับไปหรือ”

“พีณาเพียงถามว่าจะเป็นไปได้ไหม และฟ้าก็ตอบไปแล้วว่าเป็นไปไม่ได้ เพราะว่าฟ้าจะอยู่กับคุณภูริ”

เขาหันมายิ้ม “จะอยู่กับคุณภูริเฉยๆ หรือ แล้วจะรักคุณภูริบ้างหรือเปล่า”

“จะรักให้หมดหัวใจเลยค่ะ”

เสียงทุ้มหัวเราะเบาๆ กอดกระชับเอวบางด้วยแขนข้างที่คล้องอยู่ ก้มศีรษะลงมาแนบศีรษะเธอก่อนจะหันมาจุมพิตที่ข้างหน้าผาก

“ชื่นใจจริงๆ ขอขอบคุณมากที่รัก”

เธอหันมาเตือน “ฟ้าหมายถึงว่าจะอยู่ด้วยจนกว่าคุณอรจะหายดีเท่านั้นนะค่ะ... แล้วฟ้าก็จะ.....”

“วันนี้ผมบอกคุณอรเรื่องของเรา เธอเข้าใจแล้ว” เขาพูดยิ้มๆ หุญจสาวออกจะตกใจ

“จริงหรือค่ะ... แล้วคุณอรรับได้หรือ เธอสะเทือนใจหรือเปล่า”

“ที่แรกก็มีบ้าง แต่แล้วก็ดีขึ้น” ปลายมือเขาลูบไล้จัดผมให้เธอ อย่างที่ชอบทำ ระบายยิ้มอ่อนอยู่ในใบหน้า “เห็นไหม ปัญหาทุกอย่างมีทางออกเสมอ ถ้าเราเคียงข้างกัน ในที่สุดเราจะผ่านทุกอย่างไปได้ด้วยดี”

“ฟ้าส่งสารคุณอร....”

“ยังไงเราก็จะคอยดูแล จะไม่ทอดทิ้งคุณอร เราทั้งสามคนจะมีความสุขมากขึ้นทุกๆ วัน”

“ขอให้เป็นอย่างนั้นเถอะนะค่ะ”

ภูริยิ้มอย่างปลอดโปร่ง

“แปลกจัง ถึงจะมีเรื่องคุณนงกับแสงดาว บ้านถูกไฟไหม้ เสียหาย แต่ผมกลับรู้สึกโล่งใจ รู้สึกเหมือนปัญหาต่างๆ กำลังจะผ่านไปแล้วจริงๆ ชีวิตผมคงกำลังใกล้ถึงจุดสมบูรณ์ที่สุดแล้ว”

ฟ้ารุ่งมองชายหนุ่มยิ้มๆ พลอยโล่งใจไปด้วย รู้สึกว่าประตูแห่งความสุขสมหวังกำลังรออยู่ข้างหน้า

“ฟรุ้งนี่ไปออฟฟิศกัน เรายังมีเรื่องต้องทำอีกมาก ทนายความก็จะมาด้วย ผมต้องแก้ไขพินัยกรรมเรื่องลูกของคุณนง”

ภาพของงานศพสองดาราสาวที่เสียชีวิตลงในเวลาใกล้เคียงกัน ปรากฏซ้ำๆ อยู่ทั้งในหน้าหนังสือพิมพ์และจอโทรทัศน์ นงนรี ซึ่งมีอาการกระสับกระส่ายเนื่องจากถูกทิ้งให้อยู่คนเดียวถึงกับกรี๊ดร้องเอะอะโวยวาย เมื่อเห็นข่าว ไม่ว่าจะเปิดโทรทัศน์สถานีไหนๆ ก็เห็นแต่ภาพโลงศพของน้องสาวตัวเอง

เธอกรี๊ดร้องครั้งแล้วครั้งเล่า.....

พิธีศพของสองดาราสาว ถูกจัดโดยสมาคมผู้สร้างภาพยนตร์ แยกที่มาในงานมากจนล้นออกไปจากศาลาที่ใหญ่ที่สุดของวัด ผู้คนกว่าครึ่งอยู่ในวงการภาพยนตร์ ต่างก็หุ่หรงดงามอยู่ในเสื้อผ้าสีเข้ม ขริบแบบไว้ทุกข์ พุดคุยหัวเราะครื้นเครง ไม่ว่าจะเป็นเรื่องธุรกิจการทำงานหรือว่าเรื่องสัพเพเหระ ไม่มีใครหลั่งน้ำตาให้ผู้เสียชีวิต แม้แต่พระเอกหนุ่มที่เคยร่วมเรียงเคียงคู่ ซึ่งมีสีหน้าสลดโศกซึมเป็นบางครั้ง แต่ยามเมื่อเข้าพวกพ้องก็ลืมความหม่นหมองไปได้ รอยยิ้มที่ฉายในใบหน้าขณะพุดคุย ไม่คล้ายคนสูญเสียสักนิด

“อรอยากจะไป..คารวะ..ศพ... แสงดาว”

อรละออ บอกกณาท หญิงสาวกลับมาอยู่บ้านแล้ว แข็งแรงพอจะรับรู้เรื่องราวทุกอย่าง ไม่ว่าจะเรื่องที่พีสะไก้ของภุริเฒ่าบ้านศุภวิวัฒน์ จนมอดไหม้ หรือว่าเรื่องที่แสงดาวเกิดอุบัติเหตุ ตกตึกเสียชีวิตพร้อมดาราสาวที่เป็นเพื่อนสนิท

“จะดีหรือ คุณอรยังเดินเห็นไม่สะดวกเลย”

“อรจะไป... จะนั่ง...รถเข็น.... หรือว่า...คนพิการ.. ไม่มีสิทธิ์..ไปขอโหลสิ...คนรู้จัก..” หญิงสาวต่อว่า

“ตกลง” ชายหนุ่มยอมจำนนอย่างง่ายดาย

ผู้คนจำนวนมากทำให้ชายหนุ่มและหญิงสาวในรถเข็น จำเป็นต้องยึดที่นั่งตรงริมนอกของงาน อรละออฟังพระสงฆ์สวดพระอภิธรรมด้วยความสงบ ท่าทางพนมมือหลับตานิ่งทำให้ชายหนุ่มแปลกใจ

“จิตที่สงบและเมตตา...ของเรา.. ช่วยส่งวิญญาณ...พวกเขา...สู่สุคติ...” เธอพูด

ในระหว่างพัก ชายหนุ่มสังเกตเห็นเธอมองตามใครคนหนึ่งอย่างสนใจ รำวงอวบตัวของสตรีในชุดไว้ทุกข์ถูกกลืนหายไป ในหมู่ผู้คน ชายหนุ่มมองตาม แล้วก็ไม่ได้ให้ความสนใจอีก

ผู้คนจำนวนมากพากันทยอยกลับในเวลาเดียวกันเมื่อเสร็จพิธี ชายหนุ่มจึงปล่อยให้คนอื่นๆ เดินผ่านกลับออกไปก่อน สีหน้าของสองหนุ่มสาวหม่นหมอง เมื่อร่างของภุริและฟ้ารุ่ง ในชุดไว้ทุกข์ จูงกันเดินผ่านหน้าไป ปะปนกับคนอื่นๆ จะตรงไปยังที่จอดรถ

กณาท กุมมือเล็กๆ ของคนที่ใบหน้าขาวซีดไว้

“จะทักพวกเขาไหม”

“ไม่..คะ” เสียงตอบออกสะท้อน

ชายหนุ่มนั่งรอนิ่งอยู่ อีกครู่หนึ่ง อรละออก็เขย่ามือเขา พุดพลางชะเง้อคอมองตามใครคนหนึ่ง ซึ่งดูเหมือนจะเดินผ่านหน้าไป ด้วยอาการรีบร้อนกว่าปรกติ

“ใช้จริงๆ ด้วย...อรจำได้...”

“ใช้ใครหรือรับคุณอร” ชายหนุ่มเอียงหน้าเข้าไปใกล้

“พีสะไก้... ของคุณภุริ...” เธอตอบ “อร..เคยเห็น..หลายครั้ง... เขาแต่งชุดดำ...ไปพบคุณภุริ... บริษัท...แล้วก็...เห็นที่บ้าน...”

“พีสะไก้คุณภุริเพิ่งเฒ่าบ้าน ทำให้เด็กตาย แล้วทำไมจะมางานศพของแสงดาว” ชายหนุ่มท้วงติงอย่างอ่อนโยน ทว่าอรละออได้แต่สั่นหน้า ยืนย่นอย่างมั่นคง

“ใช้เขา.... อรแน่ใจ”

กณาทได้แต่มองหน้าแล้วลูบหลังไหล่ของอรละอออย่างเห็นใจ แต่ว่าอีกชั่วครู่ต่อมา เขาก็ต้องสะดุ้งพร้อมๆ กับหญิงสาว เมื่อได้ยินเสียงปี่ดังขึ้น เสียงผู้คนกรี๊ดร้องและแตกฮือ

เสียงปี่ดังขึ้นนัดหนึ่ง แล้วก็อีกนัดหนึ่ง

“พีฟ้า...” อรละออ กรีดเสียง

ท่ามกลางความซุกมุนของผู้คนที่วิ่งกระเจายกันออกมาจากต้นเสียง ชายหนุ่มที่ผุดลุกขึ้นยืน กลับทะยานสวนเข้าไปอย่างไม่หวั่งกังวลอันตรายอันอาจเกิดขึ้นกับตนเอง.....